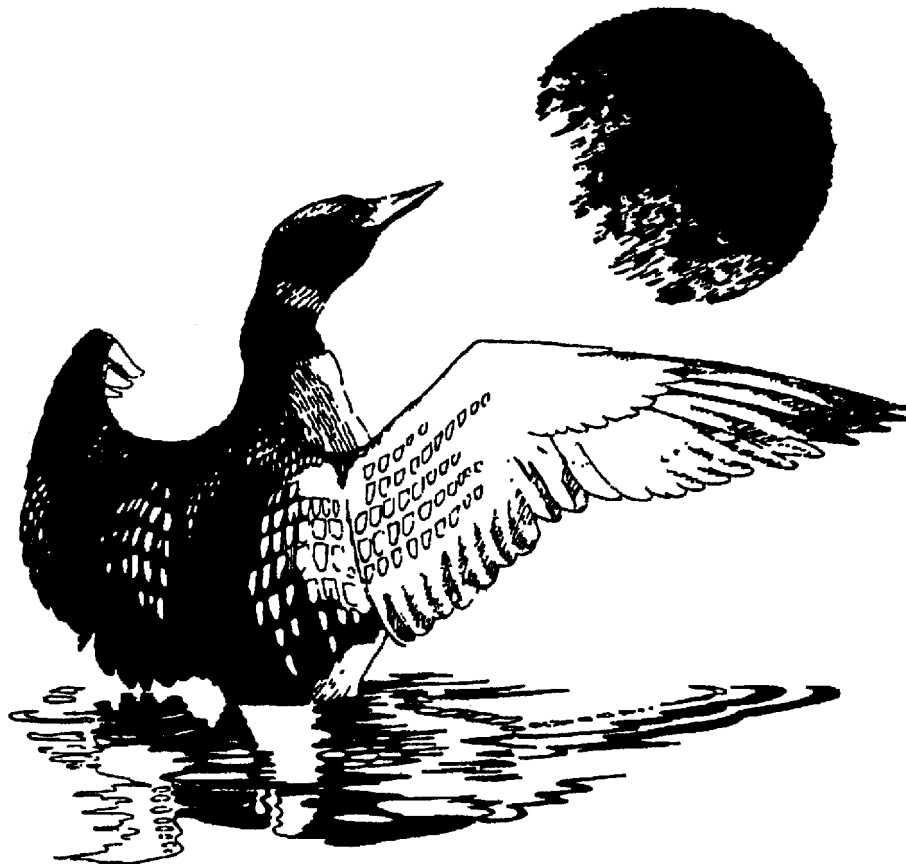

SURVIVAL

News

2

1996

2

Tapautumakalenteri

lisää tietoja

- 6.-9.6.1996 Riihimäen Erämessut sivu 4
1.6.1996 mennessä UT-kurssin ilmoittautuminen S-News 4/95
15.-24.7.1996 UT-kurssi Pohjois-Satakunnassa
3.-11.8.1996 Jäätikkövaellus Norjassa sivu 4
syksyllä 1996 Eräperinne kurssi

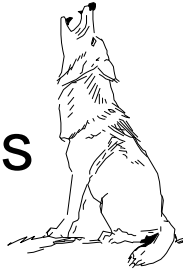
Survival News Deadline 1996

No 3) 20.8

No 4) 15.10

SURVIVAL

Voudin ulvahdus

Kevät on saapunut koko Suomeen ja koko maan peittänyt lumipeite on hyvää vauhtia sulamassa. Kevätpäivän tasauksen jälkeen olokin alkaa tuntua pirteältä ja vielä viimeiset mahdollisuudet harjoittaa talvisia taitoja sujuvat auringon lämmössä. Talvi-toiminta sujui tänä vuonna mallikkaasti, ensi vuonna suunnitelma on lähteä meren jäälle helmikuun lopulla.

Kisällit ovat osoittaneet kuntoisuutensa vaikeissa oloissa, mutta nyt olisi aika aloittaa mestaritutkintoa varten kasvi ja sieni opinnot. Vouti toivoo aktiivisuutta jäsenten puolelta. Jos riittävä ryhmä saadaan kasaan muistettakoon että mainio Oltermannimme on sieni- ja yrttineuvoja, joten ulkopuolisia kouluttajia ei tarvita. Kansalais- ja työväenopistot järjestävät keväisin aiheeseen liittyviä kursseja joille kannattaa osallistua. Hangen alla kasvit ovat aloittaneet kesäisen urakkansa ja meidänkin on syytä kerrata vanhoja tuttuja ravintokasveja. Kevätsienten aika on myös käsillä. Korvasienten käsittelyssä on syytä erityiseen huolellisuuteen. Toimintaa on tarjolla Killan puolesta runsaasti koko kesän: Erämessujen esitelytehtävät kesäkuussa, UT kurssi heinä-

jatkuu . . .

3

kuussa ja elokuun alussa jäätikköturvallisuuskurssi. Edellytyksenä ei ole ihmismiehen taidot tai teräsmiehen kunto. Tarkoitus on opetella liikkumaan luonnossa, tuntemaan omat rajansa ja laajentaa niitä vaikeissa oloissa ryhmätyön voimalla.

Vaikka kesä tuleeekin, ei surra. Olot pohjoisessa kotimaassamme voivat olla hankalat joten hauskaa riittää!

Jäätikköturvallisuus kurssi

Kilta järjestää rajoitetulle määrälle osallistujia **3.-11.8.1996** jäätikköturvallisuus kurssin johon kuuluu jäätiköllä liikkumisen perusteet ja turvavälineiden käyttö. Kurssin alussa opetellaan käytännössä jäätiköllä tarvittavat taidot ja sen jälkeen toteutetaan vaellus. Paikka ja hinta ovat avoimet. Etusija kurssille on peruskoulutuksen suorittaneilla kiltalaisilla, tarkoittaa UT kurssia että talviharjoitusta.

ilmoittautumiset Mika Kalakoski 9400-420130

Erämessuille ilmaiseksi!!!

Jos tahdot erämessuille 6.-9. kesäkuuta Riihimäelle, tarjoutuu siihen oiva tilaisuus tulemalla esittelijäksi Survival killan pisteeseen joko yhdeksi tai useammaksi päiväksi. Pisteessämme on ollut esillä kiltamme toiminnassa tehtyjä tilapäisvälineitä ulko-osastolla hätämajoitteen edessä. Tänä vuonna tulee pisteeseen myös kuvataulut kertomaan kesä- ja talvitoiminnasta. Lisäksi pidämme tulenteke ilman tulitikkuja näytöksiä kahdesti päivässä. Esittelijän tehtävänä on vastata yleisön kysymyksiin siltä pohjalta minkä hän on saanut killassamme, muuta ei odoteta. Vapaata aikaa messuihin tutustumiseen jää riittävästi. Jokainen esittelijä saa lyhyen johdannon miten toimia esittelijänä.

Ilmoittaudu ajoissa Mika Kalakoski 9400-420130, esittelijäpaikkoja on rajoitetusti!!!

TOIMITUS
Nalle Corander
Mailatie 14 B
01280 Vantaa
☎ 09-308 972
☎ 040-5846 946

Päätoimittaja:
Mika Kalakoski
☎ 09-340 2227
☎ 050-359 2792

Ilmoitustilan myynti:
Ab Eräperinne Oy
Mailatie 14 B
01280 Vantaa
fax 09-308 972

ISSN 0786-1672

ILMOITUSHINNAT

1/1 700 mk
1/2 400 mk
1/4 250 mk

JÄNNEJOUSIA JOKAISELLE

Nelisen vuotta sitten lokakuussa järjestettiin Killan toimesta, Turun Maakuntamuseossa Kuralassa jännejousien teko-kurssi. Opettajana toimi alan ehdoton asiantuntija Simo Hankaniemi ja oppilaina oli useita sittemmin primitiiviasekilpailussa varsin hyvin menestyneitä kiltalaisia ja muita asiasta kiinnostuneita.

Koska materiaalien valinta josta ja nuolia varten on hyvä tehdä nyt kun puissa ei ole lehtiä, kerron kurssilla opituista asioista, vaikkakin näin pahasti jälkikäteen. Toisaalta saattaahan olla, että jousen valmistus alkaa jälleen kiinnostaa kiltalaisia siinä määrin, että olisi aika järjestää uusi jännekurssi!

Erään oleellisen materiaalin hankinta alkaa näin kevättälvella olla hieman myöhäistä, mutta jännejousen valmistus on muutenkin pitkäjänteistä homma, joten jo ehkä vuoden kuluttua sinulla on oma hieno jännejousetsi.

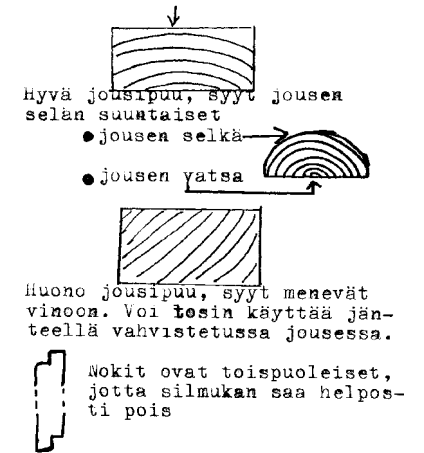
Kuten sanonta kuuluu: hosumalla ei tule kuin nestepäisiä lapsia. Sama pätee myös jännejouseen; ei pidä hosua eikä rehvastella tekemällä liian jäykkää joustta. Mitä iloa on jousesta jota ei pysty jännittämään tai joka ensimmäisen jännityksen jälkeen katkeaa? Näinkin on kuulemma käynyt...

Niin, siis se oleellinen aine on jänne. Käytimme kuivattuja hirven jännteitä, jotka siis on pitänyt ottaa talteen jo hirvestyskaudella. Jos et itse kulu mihinkään hirviporukkaan, paikalliset metsästäjät usein suhtautuvat suopeasti pyyntösi saada muuten usein haaskuuseen meneviä jännteitä. Jännteitten ei

tarvitse olla koko jousen mittaisia eli lyhyemmätkin pätkät käyvät. Ensiksi pitää siis hankkia jännteitä ja sitten ne pitää kuivata. Kuivat jännteet nuijitaan joko puunuijalla tai korkeintaan pyöreällä metallilla niin, että ne alkavat hajota säikeiksi. Tässä vaiheessa huomaat selvästi ovatko jännteet tarpeeksi kuivia vai eivät.

Sen jälkeen seuraakin kaikkein työläin vaihe, ainakin miespuolisten kollegojen käyttäytymistä seurattuani: tupakkaa kului... Nimittäin nyt nämä jännteet revitään säikeiksi. Repimiseen kuluu aikaa ja se vaatii kärsivällisyyttä. Välillä käydään taas nuijimassa jännteitä kun se alkaa jumittaa eikä repiminen suju. Lopputulos muistuttaa hiuskiehkuroita tai lähinnä mieleen tulee hamppu. Tähän repimiseen kuluikin kurssin ensimmäinen ilta rattoisasti eikä tunteja laskettu. Aamulla Kuralan lattialla oli mukavia korkeita kasoja näitä revittyjä jännteitä. Sitten alkoi niputus: suunnilleen saman mittaiset jännesäikeet niputettiin kymmenen (voi tarvittaessa niputtaa 15 samaan, kunhan ovat keskenään samanlaisia nippuja) nippuihin, jotka kiepautettiin itsensä ympäri löysään solmuun. Yhteen jouseen (noin 40 paunaiseen) tarvitaan 500 jännesäiettä. Mitä enemmän jännteitä, sitä jäykempi jousi, mutta kuten sanottu ensi alkuun ei kannata tehdä turhan jäykkää joustta.

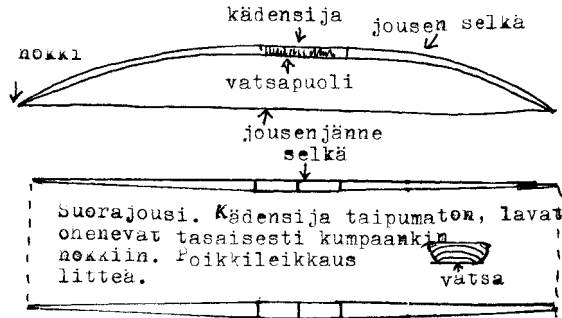
Videonauhoilta saimme tutustua amerikkalaisten ammattitaitoon puuaineksen valinnassa. Puut valitaan luonnosta hyvissä ajoin keväällä ennen lehtien puhkeamista. Valituista suorista ja mieluummin oksattomista puista katkaistaan noin 1½ m pätkät josta varten ja vetopituuden mukaiset pätkät nuolia varten. Nämä sitten kuivataan hyvin huoneen lämmössä muutamia kuukausia. Josta varten olisi alkuperäisempää käyttää Osagen orangea, mutta sitä harvoin löytyy näiltä leveysasteilta. Myös hikorin, tammen ja saarnen saanti saattaa olla vaikeaa. Kahta viimeksi mainittua saa kuitenkin esim. puutaveraliikkeistä. Luonnosta sen sijaan voi löytää omena-, luumu- tai kirsikkapuita ja ehkäpä myös jalavia. Valittujen puiden tulee olla mahdollisimman suorita ja tietysti mahdollisimman tasapaksuisia. Oksakohtia ei ainakaan saisi olla jousen selkäpuolella eli sillä puolella, joka on ampujasta pois päin. Jos siellä kuitenkin on oksakohta, se jätetään muuta selkää korkeammaksi veistettäessä. Tavoite kuitenkin on, ettei selkäpuolta jousesta juurikaan veistetä. Ainoa mikä sieltä veistetään pois on kuori, joka on jätetty kuivaamisen ajaksi puuhun. Meillä ei kuitenkaan ollut käytettävissä tällaisia "luonnon" puita vaan mm. ehtaa tammilankkua suoraan puutaveraliikkeestä kuivattuna. Siitäpä sitten valitsimme itsellemme 120-130 cm pitkän palasen, jossa puun syyt olivat jousen selän suuntaiset. Puuhun merkittiin keskikohta ja noin 15 cm:n kädensijan paikka sekä hahmoteltiin jousen ääriviivat. Kävimme omien aihioidemme kimppuun kirvein, höylin ja puukoin. Jousen päihin veistettiin nokit

jännettä varten. Vatsapuolelta veistettiin puuta siten, että jousi ohenee päitä kohti, kädensijan kohtaan ei aluksi juurikaan kosketa.

Opimme myös jänteen punonnan sekä solmimisen ja sen jälkeen alkoikin varsinainen pilkun viilaus. Jouseen laitettiin löysä jänne, jota jännitettiin. Jouseen merkittiin kynällä ne kohdat, jotka taipuivat huonoimmin. Näitä kohtia sitten hiottiin ohuemmaksi pahimmassa tapauksessa puukon avulla, mutta yleensä hiekkapaperilla, millimetrin sadasosa. Tähän vaiheeseen kannattaa paneutua huolella sillä liian ohueksi tai epätasaiseksi hiottu jousi katkeaa helpommin. Kun Simo oli hyväksynyt teelmämme, alkoi jännteiden liimaus jousen selkäpuolelle. Liimana käytimme ns. jänslima, jota saa mm. taidevälineistä myyvistä liikkeistä. Liima sulatetaan vesihautteessa. Tässäkin saa taas olla huolellinen: jos sulattaa liian kuumassa, liima palaa, jos liian viileässä se on klimppistä. Sen jälkeen otettiin jännenippu kerrallaan, kastettiin se lii-

maan, puristettiin ylimääräiset liimat pois ja levitettiin nippu kerrallaan tasaisesti, jousen suuntaisesti, alkaen jousen toisesta päästä. Pohjustukseksi oli selkään levitetty ohut kerros jänisliimaa.

Kummassakin jousen päässä saivat jänteet mennä myös hieman "vatsapuolella" vahvistamaan nokkien paikkaa, Paksummin niitä ladottiin kuitenkin jousen keskikohtaan, josta kerros oheni päitä kohti. Tämän jälkeen jousen annetaan kuivua, kaaren symmetrisyys tarkistetaan, annetaan kuivua ja taas tarkistetaan eli hiotaan ylimääräistä pois, kuivataan jne. Tähän viimeistelyyn kannattaa uhrata vähintään kuukausi mieluiten kolme. Niinpä mekin kokoonnuimme vielä noin kuukauden kuluttua Matinkylään viimeistelemään jousiamme.

Tämänkin jälkeen on oma jouseni vaatinut vielä kaaren tarkastusta erilaisten koristeluiden ja muiden käsittelyjen jälkeen. Jousi olisi hyvä ainakin öljytä pellavaöljyllä tai vaikkapa tavallisella ruokaöljyllä, se tavallisesti pidentää jousen ikää.

Nuolien teko olisi hyvä aloittaa jo nyt, jos aikoo toimia tasankointiaanien ta-

paan. He käyttivät tuomen vesoja nuoliin. Tuomen vesat kasvavat yleensä hyvänä ryteikkönä ja siitä onkin hyvä valita noin pikkusormen paksuisia vesoja enemmän kuin tarpeeseensa. Katkaise

vesat noin 60-70 cm pituisiksi. Ne saavat olla hieman mutkallakin, sillä seuraavan parin päivän ajan olet varannut sopivasti aikaa vesojen suoristamiseen. Vesat kuoritaan samana päivänä kun ne on kerätty ja kuivatetaan huoneen lämmössä yön yli. Kun vesat ovat seuraavana päivänä vielä hieman kosteita ne jäävät

väännettäessä oikeaan asentoon. Tarkista vesan suoruus katsomalla vartta pitkin ja väännä kaikki kohdat suoriksi, anna kuivua vähän lisää, ja tee sama uusiksi. Tähän on hyvä varata riittävästi aikaa. Yleensä vesat kuivuvat päivässä tai kolmessa ja ennen kuivumistaan lopullisesti ne olisi hyvä oikaista pari kertaa päivässä.

Sitten vesat katkaistaan sopivan mittaisiksi. Jousen tulisi olla 2,3 kertaa nuolen pituinen eli 130 cm:n jousen nuolet ovat noin 56 cm pitkiä. Vesan paksumpi pää jätetään muutenkin paksummaksi, sillä siihen tulee nokki. Nokki on siis jousen jännettä varten (nuppimainen nokki kestää käyttöä paremmin. Siihen esim. sahataan 5-6 mm kolo. Nokin ympäriltä veistetään puuta pois ja loppu nuoli jätetään melko tasapaksuiksi. Sitten nuoli tasoitetaan. Apuna käytetään puuviilaa tai raspia, joka otetaan kämmeneen. Parasta olisi, jollei näissä työkaluissa olisi vartta. Vesaa hangataan

raspia vasten, jotta pienet epätasaisuudet poistuvat. Jos olet huolellinen, saat tasapaksun, suoran ja pyöreän nuolenvarren. Kärkien hankinnan suoritimme kurssilla vaihdantatalouden keinoilla, enkä tässä puutu niiden valmistukseen. Yksi tapa kiinnittää esim. metallinen kärki nuoleen on sahata päähän kolo, johon kärki työnnetään ja kiinnittää se liimalla kostutetulla jäniteellä tai rullalangalla sitomalla.

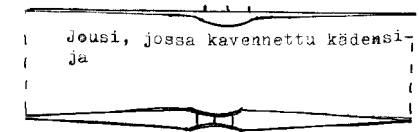

Nuolten sulittamiseen voi käyttää kalkkunan, joutsenen, lokin, variksen tai tietysti kotkan sulkia. Yksinkertaisin on ns. tangenttisulitus, jossa kaksi pientä sulkaa sidotaan päistään nuolen eri puolille. Vaativammassa tavassa sulat ensin halkaistaan ruotia pitkin esim. saksilla. Sitä ennen on huolellisesti valittu kolme ns. samanpuoleista sulkaa eli ne taipuvat samaan suuntaan, ja nämä halkaistaan, jolloin saadaan sulat kahteen nuoleen. Ruotien pehmeät osat kaavitaan pois. Sulat suoristetaan sormissa, eikä ole vaarallista vaikka ruoti vähän murtuisikin. Sulat liimataan yhtä pitkän matkan päähän toisistaan ikään kuin kolmion kärkiin pästä päin katsottuna, varren suuntaisesti. Kun liimaus on kuivunut, sulat sidotaan, koska liima ei yksin riitä. Kummassakin päästä liimatusta sulasta poistetaan hyötyjä parin sentin matkalta ja lanka tai jänne sidotaan huolellisesti niin, että päiden yli tuleva kerros on mahdollisimman

tasainen ja ohut. Langan kiertämistä jatketaan vielä päiden ylikin etteivät paljaat päät revi kättäsi. Nokin päässä sido aina nokkiin asti, niin vahvistat nokkia. Silloin se kestää varmimmin halkeamatta ampumiseen. Lankojen päällä sivellään vielä kerros liimaa, sulat leikataan saksilla halutun levyisiksi ja siinä se nuoli on. Tosin yhdellä ei vielä pitkälle pötkitä, mutta onhan sinulla nippu valmiiksi kerättyjä, kuivattuja ja oiottuja tuomen vesoja. Tosin nuolia voi tehdä muillakin tavoilla ja muista materiaaleista kuten muistaakseni Newssissä on esitelty ja tullaan varmaan vielä esittelemäänkin.

Jousen tekeminen ja nuolien valmistus on hauskaa, mutta vielä hausempaa on itse ampuminen. Useimmat kurssilla tehdyt jouset toimivat moitteettomasti ja nuolten lentoradoissa näkyi taas jos jossain oli tullut "fuskattua". Ikinä en unohda sitä tunnetta kun yhtenä ensimmäisistä naisista, jotka ovat jännejousen tehneet, jännitin oman jouseni ja ammuin itsetehdyn nuoleni ja vielä osuin (tosin maali taisi olla noin 1 x 1½ m). Mahtavaa!

Tämän jutun olen raapustellut huonon muistini pohjalta ja Simo Hankaniemel-tä saamiemme materiaalien avulla. Kiitos hänelle oivasta kurssista!

Tuohikanootti

kirj: Nalle Corander

Suurten järvien alueella Pohjois-Amerikassa kasvaa erikoinen koivu, paperikoivu (*Betula papyrifera*). Tältä koivulta intiaanit pystyivät helposti ottamaan suuret tuohenkappaleet, joita he käyttivät melkein mihin tahansa. Alue on myöskin täynnä järviä, jokia ja virtoja, joten melkein kaikki kuljetukset riippuivat kanooteista vielä 19. vuosisadan alussa.

Ojibway (eli chippeva) kuten muitakin tämän alueen intiaaniheimoja, olivat erinomaisia kanootin rakentajia. Ojibwaylla oli ainakin kolme kanoottimallia, vaikkakin on luultavaa, että niin kutsuttu "korkea-keulainen" malli oli heimon vanha muoto, joka muistutti algonkinien mallia kauempana idässä. Intiaaneille oli koivun tuohi heidän aineellisen kulttuurinsa perusta. Intiaaneilla oli tapana irrottaa vain uloin kuori tuohesta tuhoamatta puuta.

Poistaessaan tuohia liikutaan puun ympäri samalla huolellisesti irrottaen sitä molemmin käsin varoen, että se ei murtuisi.

7. Kanootin koko vaihteli riippuen sen käyttötarkoituksesta, tyypillinen oli hiukan alle 5 m pitkä (16 jalka), keskeltä metrin levyinen ja puoli metriä syvä. Tällaisen kanoottiin mahtui jopa kuusi aikuista.

Suurempia 24-jalan kanootteja (7,3 m) pystyttiin kaksin nopeasti kantamaan järvestä toiseen. Se pystyi ottamaan 1½ tonnin lastin ja käytettiin matkoihin Grand Portage turkisaseman ja luoteis Kanadaan.

Master kanootti, jota myös kutsutaan Montreal kanootiksi, olivat n. 36 jalkaa (11 m) pitkiä ja pystyivät kuljettamaan lastia yli 3½ tonnia. Sitä melottiin 14

voyageurin voimin. Näitä käytettiin tavarankuljetuksissa Montrealin ja Grand Portagen välillä.

Tuohipalat ommellaan yhteen halkaisuille kuusenjuurilla jotta syntyisi yksinkertainen kanootinvuori.

kuusen juurta. Oli tärkeätä, että kaikki tuohenreunat limittyvät perään päin, jotta kanootti liukuisi hyvin vedessä.

Varsinainen kanootti rakennettiin yksinkertaisella petillä, joka muodostui tasaisesta hiekkarannasta, joka muotoutui kanootin pohja. Tuohilevyt, jotka saattoivat olla kaksi metriä pitkiä ja metrin levyisiä ladottiin sisäpuoli ulospäin. Ne painettiin alas asettamalla niiden päälle litteä kehys, joka määritteli osapuilleen kanootin pituuden ja leveyden. Suurilla kivillä varmistettiin, että tuohet ja kehys pysyivät tukevasti paikoillaan. Sen jälkeen lyötiin seitsemän tai kahdeksan paria lyhyitä paaluja maahan jonkin verran vinoon, alemman kehyksen muodon mukaan, keskeltä ehkä noin metrin etäisyydelle toisistaan. Paalut nostivat tuohilevyjen reunoja niin, että kanootti alkoi muotoutua. Partaat asetettiin pituussuunnassa paikoilleen ja tuohi ommeltiin kiinni kuusen juurilla.

Höyryn kuumat kaaret pakotetaan paikoilleen.

Yhteistyössä naiset ompelivat keskikokoisen kanootin luultavasti yhdessä päivässä.

Näiden alusten tekeminen vaati suurta taitoa. Naiset yleensä valmistelivat tarpeet, tuohen ja pihkan. Miehet muotoilivat puut pohjaa, kaaria, keulaa ja perää varten. Rakennustyötä ohjasi tavallisesti suuresti kunnioitettu, taitava kanoointekijä. Tämä osaaminen siirtyi yleensä isältä pojalle niin, että perinteinen taito säilyi.

Tuohikanootin rakentamisesta kerrotaan, että aineiden kerääminen ja aluksen tekeminen kesti noin viikon. Runko ja pitkittäiset rimat tehtiin keveästä seetristä. Siteet, joilla runko ja muut osat liitettiin yhteen, olivat

Parrasrimat (varpelaidat) antoivat muodon ja jäykkyyttä kanootin laidoille. Ne oli muotoiltu etukäteen oikeaan pituisina. Kaaret ja tuohet pidettiin kosteina työn aikana, mutta eri levyiset tukikappaleet, jotka antoivat kanootin yläosalle pysyvän muodon, ommeltiin kuivina. Asettelu tarkistettiin sitten halutun muodon varmistamiseksi. Naiset tekivät lopullisen ompelun käyttäen perinteistä luista naskalia. Hienoin ompelu tehtiin halkaistulla ja liotetulla kuusen juurella.

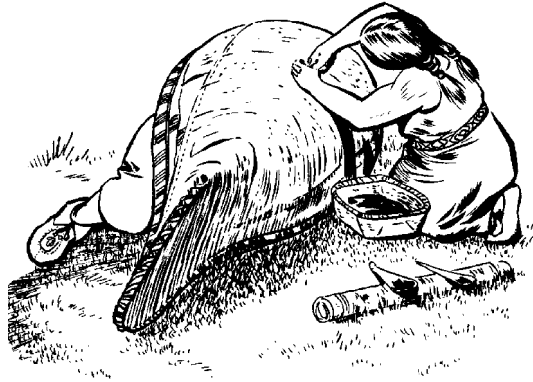
Tikkien pituudet olivat tahallisesti epätasaiset, erityisesti päissä, jotta tuohi ei niin helposti halkeaisi.

Kanootti jätettiin nyt kuivumaan useiksi päiviksi, ja mikäli tarpeellista, pingotettiin oikeaan muotoon sitomalla se päätypuistaan.

Tilkittäminen oli tärkeä työ. Kaikki lävistyksset ja saumat tiivistettiin kuusen pihkalla, jota yleensä keitettiin, jotta se sakenisi. Siihen pihkaan, jota käytettiin tärkeissä saumoissa, sekoitettiin jauhettua puuhiiltä, jotta seos olisi kuivuttuaan vähemmän hauras. Puuhiili teki saumat myös erittäin koristeelliseksi.

Melat olivat koivua tai seetriä, pituudeltaan n. 1,2 m, josta noin puolet oli lapaa, leveydeltään 12-15 cm. Sekä miehet että naiset meloivat, yleensä niin, että mies istui keulassa ja nainen perässä. Jos oli matkustettava nopeasti, saattoi kerralla meloa neljäkin miestä.

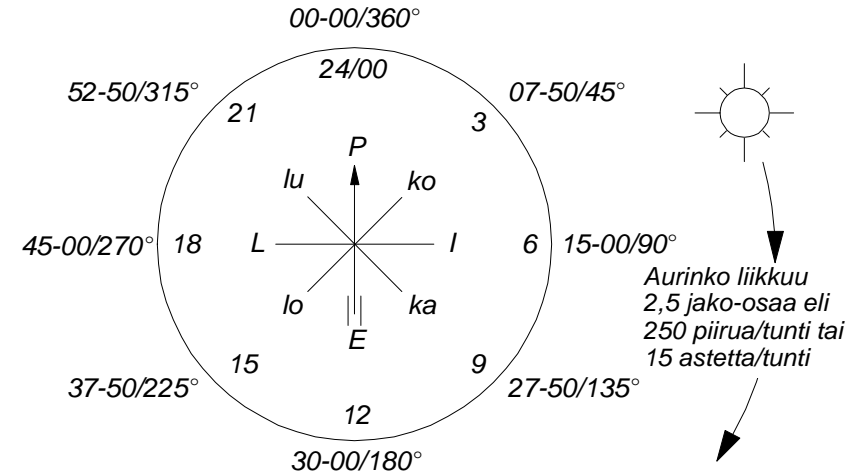
Hyvä kanootti kesti perheen käytössä ehkä vuoden. Joidenkin miesten tiedettiin tekevän ja myyvän kanootteja, ja tyypillinen hinta 1800-luvun lopulla oli yksi kolme-raitainen Hudson Bay-huopa.

Saumat tiivistettiin pihkalla niin että kanootista tuli vesitiivis.

AURINKO- eli PARTISAANIKELLO tai KOMPASSI

(M "Late"-96)

1. Ota piiru- tai astekompassilla suunta aurinkoon. Vertaa tai laske oheisesta taulukosta. Ns. kesäajan ollessa käytössä lisää saatuun aikaan 1 tunti. Aurinkokellolla pääset n. 0-2 tunnin tarkkuuteen. Virhe johtuu vuodenajasta, paikkakunnasta tai ottamasi suunnan tarkkuudesta.
2. Toimii myös kompassisuunnan antajana jos sinulla on kello.
3. Osasto Vehniäisen kaukopartiomiehet käyttivät ko. kelloa partioidessaan Karjalan-Kannaksella jatkosodan aikana. (kapt. Kaino Rastaan kertomus)

Late Piironen

Kuvan mukaisia **pronsisia vyösolkia**
150 mk / kpl sisältää lähetykskulut.
Petri Iivonen puh 949-480 024

Kiltamme on juuri saamassa Ut kurssi merkin kauniisti kudottuna versiona, jota vasemmassa olkapäässä rekipuvun takissa voivat kantaa kaikkikurssin käyneet. Merkkiä saanee tilata syksyllä, lisää tietoa New's 3/96. Antiikin alkuaikainen merkki, joka annetaan kisälleille, siis UT:n, talviharjoituksen ja vuoden aktiivisen toiminnan seurauksena, tullaan myös tuottamaan kudottuna versiona. Sitä on sitten mukava pitää hihasaan osoittamassa että opintieillä ollaan oltu ja ollaan vastakin!

Nyt olisi em. syystä mielestäni saattaa merkki oikealle mallille. merkkihän on silloin tällöin paranneltu, milloin liekki- en milloin värien osalta heraldisempaan ja selkeämpään muotoon. Ehdotukseni merkin "korjatuksi ulkoasuksi olisi seuraava:

"Poistettaisiin tulen symbolista halot. Ylhäällä epämääräinen ilman raja häivytetään ja tilalle tulee tunturien ääriviiva korkeammalle. Alhaalla veden aaltoviivaan kolme laineen huippua. Värit siten

että pojaväri on taivaan sininen (muista Setonin poikien tunnus: Sinitaivas!). Renkaiden rajat, teksti ja veden ja taivaan väliin jäävät tunturit mustiksi, jolla punaiset liekit loimottavat. Näin taivas ja vesi ja muu pohja jää kauniin siniseksi ja värit yhdistävät merkin UT merkkiin. Tämä merkki voidaan esittää kaksiväisenä heraldiikan sääntöjen mukaan."

Jäsenten yön yli nukuttuja kommentteja ehdotukseen kaivaten

Mika Kalakoski

Ideoita, vinkkejä, kommentteja, keskustelua kaivataan ulkoilun turvallisuudesta, retkeilystä, varusteista, killan toiminnasta ja new'sin jutuista. Lähetä mielipiteesi toimitukseen ja vaikuta! Älä haudo harmejasi, ketään ei mielipiteistä tehlata. Kilta on juuri sellainen jollaiseksi sen jäsenet tekevät. Tee killasta mieleisesi!